

The background of the entire page is a photograph of a field of red poppies. In the upper center, there is a large, white, semi-transparent circle that resembles a full moon or a stylized sun. The sky is a warm, golden-yellow color, suggesting a sunset or sunrise. The poppies are in various stages of bloom, with some fully open and others as buds. The overall mood is serene and nostalgic.

УЧИЛИШТЕН МАГАЗИН

ЛОСКА

СОУ „Јосиф Јосифовски“

БРОЈ 16 ГОДИНА II MART 2025

Содржина

- 4 **МАРИЈА АТАНАСОВА**
Шепотот на нагелите
- 5 **АНГЕЛ АЕВСКИ**
Тврдина
- 6 **ЃОРГИ НОВАКОВСКИ**
Пламенот ги проголта соништата
- 7 **ВИОЛЕТА РУМЕНОВСКА**
Се има свое „зошто“ во животот
- 8 **ЛИЛИ МИТРОВА**
Од пепелта не се раѓа само тагата, се раѓа и ветувањето
- 9 **КОСТАДИН УЗУНОВ**
Апотеоза
- 10 **АНГЕЛ АЕВСКИ**
Жал
- 11 **IN MEMORIAM**
АНДРЕЈ - ДНК
- 12 **АРТ ПЕРФОРМАНС ЗА СВЕСНОСТ**
„Подигни глас, спречи насилство“
- 14 **НАТПРЕВАРИ**
Државни натпревари по математика и германски јазик
- 16 **ПАТОПИС: НИКОЛА ИЛИЕВ**
Петдневна авантура во Јабланица

РЕДАКЦИЈА

Медиумски клуб „ЈОСКА“
СОУ „Јосиф Јосифовски“
Гевгелија

Уредник:

Тони Аврамов

Заменик уредници:

Ѓорѓи Новаковски

Андреј Димов

Леана Јанковска

Јован Грозданов

Број 16

Година II

2025

ОД УРЕДНИКОТ

Учителот не е учител ако понекогаш не научи лекција и од своите ученици.

Колку ученици - толку животни приказни, колку животни приказни - толку радости, таги, среќи, жалости...

Овие денови научивме многу од нашите ученици, тие нè потсетија дека треба малку да застанеме, да сфатиме дека ова општество им припаѓа ним.

Средношколската заедница при СОУ „Јосиф Јосифовски“ од Гевгелија за настраданите во Кочани (16.3.2025 г.) положија цвеќе и отворија книга на жалоста оддавајќи им почит.

Неколку дена до мене пристигаа дописки со емоционални текстови од учениците. Овој број на „Јоска“ е сочинет од текстови кои немаат никаква уредничка интервенција.

ШЕПОТОТ НА АНГЕЛИТЕ

Марија Атанасова

Со тешки срца и длабока тага, се сеќаваме на оние што прерано ги изгубивме. Нивните животи беа прекинати, но нивните спомени остануваат вечно впишани во нашата историја, во нашите души, во нашето постоење. Тие беа синови и ќерки, браќа и сестри, пријатели и сопатници – луѓе со соништа, надежи и љубов што останаа недоискажани.

Низ ветрот се слуша нивниот шепот, низ ѕвездите трепка нивниот поглед. Заминаа прерано, како лисја однесени од есенски дожд, но нивната светлина не згасна, нивните чекори сè уште одекнуваат во времето. Беа сон што не се досонува, песна што не се допеа, оган што не згасна, туку остана вечно да тлее во нашите срца. Како народ, не забораваме. Нивната жртва, нивниот пат и нивнат приказна не исчезнуваат со времето. Тие живеат преку нас, преку спомените што ги чуваме, преку делата што ги правиме во нивна чест. Нивната светлина продолжува да нè води, нивниот дух останува дел од нашето битие.

Денес, со поклон и почит, им посакуваме мир и спокој во вечниот рај. Нека нивните души најдат мир во просторот каде што нема болка, нема страв, туку само тишина и светлина. Нека останат во нашите мисли, во нашите срца, во зборовите што ќе ги пренесуваме на идните поколенија. Вашите животи згаснаа како пламен, оставајќи ги нашите без искра.

ТВРДИНА

Ангел Аевски

Како е да си тврдина?
Од една страна камен,
од друга – голема урнатина.
Пишувам и гледам?
Стојам и можеби тажам?
И што?
Каква е правдата?
Правда како збор за прифаќање
на вистината?
Или пак правда
која е утеха на себичната реалност?
Што е тоа
што ја прави темна и тажна истата?
Живееш под светлост,
во ноќ кога сите спијат,
а таа бдее и воздигнува врз душата твоја.
Живееш за волјата на своите мисли
и прифаќаш да бидеш извршител
на нив самите,
чекајќи некаков исход
кој сè уште е непознат.
Зошто?
Одговорот е многу едноставен.
Утврдување на суровоста
и душегубата во темелите на таа самата.
Дали во тебе цар ќе царува?
Дали во тебе слуга ќе слугува?
Ти моја тврдино.

ПЛАМЕНОТ ГИ ПРОГОЛТА СОНИШТАТА

Ѓорги Новаковски

Во глумата тишина на ноќта, кога месечината плачеше со крвави солзи, во едно затскриено ќоше на светот, пламенот ги проголта соништата. Огнот не беше само случајност – тој беше судија и целат, распослан како клетва врз младоста што не стигна да ги допре ѕвездите. Песната која некогаш весело одекнуваше, сега беше претопена во пискотници.

Животот е само свеќа, но зошто некои свеќи се гаснат толку бргу? Небото не испрати ни гром, ни дожд, ни глас што ќе предупреди. Само тишина и чад. И потоа, ништо. Гробна тишина, како црно платно на кое се испишуваат имиња, соништа што нема да оживеат, смеа што засекогаш ќе одекнува само во сеќавањата на оние што останаа.

Но, пламенот не беше само случајност. Неговите корени се вплетени во темното подземје на општеството – таму каде што алчноста ја продава безбедноста за грст пари, каде што небрежноста се потпишува со крвави раце, каде што човековите животи се бројки во туѓи џебови. Секој поткупен документ, секој премолчен закон, секоја игнорирана инспекција – тоа се челичните шајки со кои беше закован ковчегот на младоста.

Корупцијата е ненаситен ѕвер што се храни со судбини. Таа нема лице, нема совест – таа е сенка што се влече низ темните ходници, што се потпира на заборавот, што шепоти лаги додека глуми дека нуди вистина. И сè додека тие што треба да ги чуваат животите на своите луѓе, се преокупирани со бројки, со лаги, со сопствениот џеб, пепелта од нивната алчност ќе паѓа врз недолжните.

И додека црните марами се развеваат на ветерот како замена на изгубената надеж, ние стоиме и броиме изгубени души. Разорен е крикот на мајката што бара одговори, потонати се очите на таткото што ги стиска сувите раце во тупаница. Нема зборови што можат да ја вратат младоста, нема казна што ќе ја исправи неправдата. Само небо обвинено во чад, само улици тивки како гробишта, само пепелта што нежно се спушта врз заборавените соништа.

Ако има правда, нека зборува сега. Ако има совест, нека го исправи гревот.

Бог нека ги прегрне оние што прерано заминаа. Нека почиваат во светлина, далеку од сенките што ги згаснаа.

СÈ ИМА СВОЕ „ЗОШТО“ ВО ЖИВОТОТ

Виолета Руменовска

Постои момент, оној еден, кога
сфаќаш – нема повеќе. Нема глас,
нема чекори, нема допир. Само ехо
на сеќавања што го гребат умот како
нокти по стакло. Времето оди
напред, но ти остануваш таму,
закован во мигот кога светот ти се
сруши, кога воздухот стана тежок, а
срцето – премало за целата тага што
го заплисна. И тогаш сфаќаш: ништо
повеќе нема ист звук, ист мирис, ист
вкус. Трагедијата на загубата
обвиена во црнина не е само во тоа
што некогаш веќе го нема, туку во тоа
што времето безмилосно
продолжува, како да ништо не се
променило.

Но, сè е сменето. Воздухот е
потешок, светот поблед, а срцето е
растргнато помеѓу спомените што
гаснат и болката што останува.

Колку и да ја мразиме, земјата е
нашиот последен дом - студена, сува
и мрачна. Таа е иста како и она што
ни преостанува нам- празни соби и
неми фотографии.

Празното место на трpezата е
најгласниот потсетник дека љубовта
никогаш не исчезнува, туку само се
преселува таму каде што очите
немаат моќ да видат. Да имаше глас
таа ќе ги шепнеше имињата на сите
оние што не се тука, во секој здив, во
секоја песна, во секоја тишина.
„Ништо не е повидливо и поприсутно
од твоето отсуство“
(Петре М. Андреевски)

ОД ПЕПЕЛТА НЕ СЕ РАЃА САМО ТАГАТА – СЕ РАЃА И ВЕТУВАЊЕ

Лили Митрова

Некои ноќи остануваат врежани во историјата не поради светлината што ја донесоа, туку темнината што ја оставија зад себе.

Светот понекогаш престанува да се врти, секундите се претвораат во бесконечност и човечките животи згаснуваат во моменти кои никогаш не требало да бидат.

Во пламенот на таа ноќ не изгореа само сидови – изгореа нечији соништа, нечији насмевки, нечији преградки што никогаш повеќе нема да се повторат. Во тој чад исчезнаа зборови што требаше да бидат изговорени, љубови што требаше да траат, животи што требаше да се живеат. Но, од пепелта не се раѓа само тагата – се раѓа и ветување. Ветување дека никогаш повеќе нема да дозволиме немарноста да биде посилен од човечкиот живот. Дека ќе градиме свет во кој безбедноста нема да биде избор, туку темел.. Оние што ги изгубивме не смеат да бидат само бројка во нечија вест. Тие треба да бидат глас што ќе не потсетува – никогаш повеќе. Никогаш повеќе да не дозволиме бесповратно да згасне она што можеше да биде спасено. Никогаш повеќе да не молчине пред неправдата. Никогаш повеќе да не забораваме дека секој живот вреди. За нив. За нас. За сите што доаѓаат по нас.

АПОТЕОЗА

Костадин Узунов

Малку беа минале дните,
од животот на еден човек млад.
Рајската земја ги дочека сите нив,
во небесен преран пад.
Колку требаше мигови скапи
летајќи да ги отфрлат зад себе,
никој од својот не се напи
благодат,
што од среќата гребе.
Музиката,
тие сакаа другар да им биде таа
кобна ноќ.
Но кадарна за животен стругар
се покажа со немила моќ.
Зошто казна да плаќаат мајките
сега молкум,
на тие деца
што враќаат солзи за последен
збогум.
Загинаа и наши и нивни
кога втрчаа на помошен чин,
срцата јаки,
припивни се срозаа в огнениот
млин.
Малку беа минале дните,
од животот на еден човек млад.
Рајската земја
ги дочека сите нив,
во небесен преран пад.

ЖАЛ

Ангел Аевски

Млад си, имаш многу причини.
Излегуваш и не мислиш.
Сè веселиш – твориш и просветлуваш.
Срца скршени и во тага обвинени.
Систем, политизирање, болка,
бура на мисли и корупција.
Корупција која одзема животи
и која става печат на една млада надеж.
Потпомагање, непотизам,
мое-твое, знаме веење,
имам човек таму – немам душа овде.
Младост-период на едрење
во морето наречено живот.
Младост-период на оживување
и шпекулации.
Тешко е да си млад.
Што е од денес,
што се однесува од денес?
Денешниов ден за тажење.
Денешниов ден за жалење.
Денешниов ден на непребол.
Утре.
„Ако утре ме нема,
немој да ме жалите,
труби викнете за мене свирете!
Биди цврст мој народе!“

Верица: Што Ве инспирира Вас како уметник?

Андреј: Љубовта кон фамилијата, музиката што ја слушам, публиката и секојдневието се оние кои ме мотивираат.

Верица: Кажете ми за Вашите најдобри перформанси, дали можете да одвоите некои?

Андреј: Можеби моите најдобри перформанси (иако не сакам да зборувам во суперлатив за себе) ги наоѓам во високите тонови од моето пеење, исто така отпеани во песните: "Што сака нека биде", "Срце", "Север и Југ" итн.

Верица: Кои беа Вашите први или најважни чекори во музиката, што беше она што моравте да го направите за да се наоѓате на ова место каде што сте?

Андреј: Еден од најважните моменти беше нашето запознавање со Панчо, се друго е големата љубов кон музиката, нашата посветеност кон ДНК и многу работа.

Верица: Кои се Вашите топ приоритети во моментот, на што работите?

Андреј: Како и секоја година, да извадиме неколку нови песни и видео спотови, можеби по некоја соработка и доста концерти и настапи тука кај нас и надвор од земјава.

IN MEMORIAM

Андреја Ѓоргиески

- Андреј

Верица Марковска
јануари 2024

Верица: Дали Вашите цели се остварени или се уште работите кон поголем успех и надвор од државата?

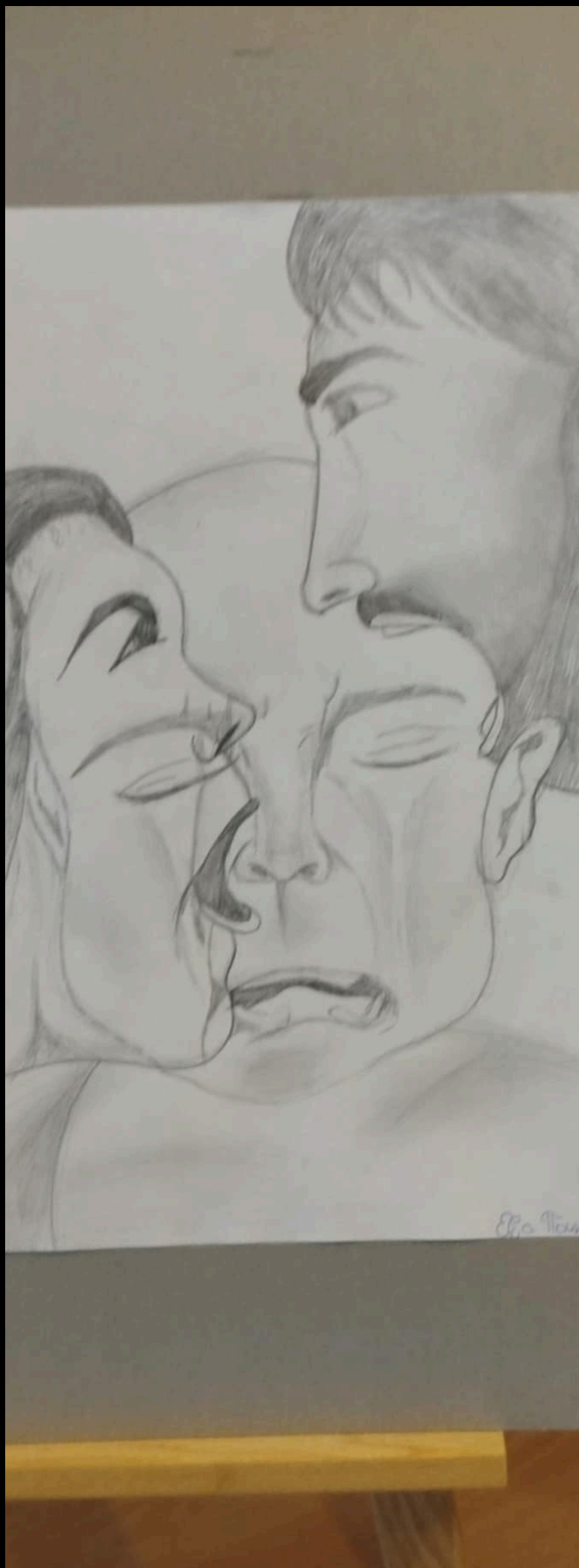
Андреј: Ние сме пресреќни со се она што досега ни се има случено кај нас, а како награда за се она што сме го сработиле изминативе години беше концертот во арената Борис Трајковски на која дојдоа 10.000 луѓе на кои им сме бескрајно благодарни, а за надвор, само да сме живи и здрави, па ќе видиме.

Ние двајца почнавме како две скромни момчиња кои немаа многу можности на почетокот, но со многу работа, искрен однос меѓу нас двајца, љубов кон музиката и верба во себе, верувам дека успеавме да постигнеме голем успех на македонската музичка сцена и да оставиме позади нас голем број на песни кои ќе останат евергрини.

АРТ ПЕРФОРМАНС ЗА СВЕСНОСТ

Ликовната секција при СОУ „Јосиф Јосифовски“ - Гевгелија, под менторство на професорката Розета Картова, изработија Арт перформанс за свесност, уметничка изложба на тема „Подигни глас, спречи насилство“. Оваа активност е дел од активностите на иницијативата „Подигни глас, спречи насилство“, во рамки на проектот „Промоција на безбедна училишна средина“, поддржан од Детската фондација Песталоци, под координаторство на педагогот Маја Проданова. Истата беше изложена на 28 февруари 2025 година, во училишниот хол.

НАТПРЕВАРИ

МАТЕМАТИКА

На 7.3.2025 год. во амфитеатрите на Природно-математичкиот факултет во Скопје се одржа 68. Државен натпревар по математика за ученици од средните училишта, на кој учествуваа вкупно 158 ученици од I до IV година.

На овој натпревар учествуваа и 6 ученици од СОУ „Јосиф Јосифовски“ од Гевгелија. Од нив, најдобар резултат остварија учениците Стефан Младеновски од втора година (под менторство на професорката Јасмина Папалазова) и Калина Лазарова од

прва година (под менторство на професорот Зоран Филев) кои освоија трета награда. Стефан, кој беше високо рангиран на конечната листа, доби покана да учествува на XXXII Македонска математичка олимпијада, која ќе се одржи 23.3. 2025 год.

На државниот натпревар учествуваа и учениците: Илија Икономов (I година), под менторство на професорката Русица Атанасова, Теодора Сеизова (I година), Марија Јанчева (I година) и Андреј Димов (II година), под менторство на професорот Зоран Филев.

ГЕРМАНСКИ ЈАЗИК

На 14.03.2025 год. ученици од СОУ Јосиф Јосифовски – Гевгелија под менторство на професорите Ивана Кркотиќ Прошевска и Ристо Диманчев учествуваа на регионален натпревар по Германски јазик кој се одржа во Струмица. Ученичката Љубица Калешкова од IV – 3 клас, под менторство на проф. Ивана Кркотиќ – Прошевска освои прва награда со максимум освоени поени и продолжува да се натпреварува на претстојниот државен натпревар.

ПАТОПИС: ПЕТДНЕВНА АВАНТУРА ВО ЈАБЛАНИЦА

ВО ПЕРИОДОТ ОД 17.02-23.02.2025ГОДИНА,12 УЧЕНИКА ОД СОУ „ЈОСИФ ЈОСИФОВСКИ“ ГЕВГЕЛИЈА ПРИСУСТВУВАА ЗАЕДНО СО СВОИТЕ ПРОФЕСОРИ ВО ПОСЕТА НА УЈ СРЕДНО УЧИЛИШТЕ ЈАБЛАНИЦА ВО ЗБРАТИМЕНАТА ОПШТИНА ЈАБЛАНИЦА, БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА. ПОСЕТАТА БЕШЕ ОСТВАРЕНА ВО РАМКИТЕ НА ВТОРИОТ ЦИКЛУС НА ПРОГРАМАТА СУПЕРУЧИЛИШТА ОГРАНИЗИРАНА ОД СТРАНА НА РЕГИОНАЛНАТА КАНЦЕЛАРИЈА ЗА МЛАДИНСКА СОРАБОТКА (RYCO), ЕВРОПСКАТА УНИЈА,GIZ И ГЕРМАНСКАТА ВЛАДА.

Патописец: НИКОЛА ИЛИЕВ

Нашата авантура започна со возбудливо патување кон Јабланица, мало, но историски богато место во Босна и Херцеговина. Овие пет дена беа исполнети со дружење, учење и истражување, а секој момент ни носеше ново искуство и спомени кои ќе ги носиме со нас засекогаш.

Ден 1: Запознавање и првите активности

Првиот ден беше посветен на запознавање со новите другар од Јабланица. Нивната гостопримливост веднаш ни покажа дека ќе биде една прекрасна средба. Нашето дружење започна со посета на нивното училиште, каде што заедно учествувавме во работилница за меѓусебна соработка и разбирање. По оваа активност, имавме чест да го посетиме градоначалникот на Јабланица, кој ни посака добредојде и ни раскажа повеќе за градот и неговата историја. Денот го завршивме со посета на локалната CNC работилница, каде што се запознавме со современите технологии за обработка на метал и дрво.

Ден 2: Символика на мирот и истражување на Коњиц

Вториот ден го започнавме со инспиративна работилница, во која создадовме видео на тема „Како да градиме мир меѓу нас“. Како дел од активността, со нашите раце го изработивме симболот за мир со пораката „Дај му шанса на мирот!“. Оваа креативна задача нè поттикна да размислуваме за важноста на разбирањето и толеранцијата. Попладнето го поминавме во Коњиц, каде што имавме можност да го посетиме историскиот бункер на Тито – познат како Д-0, таен објект кој ни откри многу интересни детали за периодот на Југославија. Денот го завршивме со работилница за изработка на мирисни свеќи, заедно со учениците од фармацевтската струка, што беше прекрасно креативно искуство.

Ден 3: Хуманитарна мисија и тимски активности

Третиот ден беше посветен на хуманитарни активности. Го посетивме Црвениот крст во Јабланица и муслиманската донаторска организација Мерхамет. Таму ја добивме задачата да подготвиме пакети со основни прехранбени и хигиенски продукти, кои лично им ги доставивме на социјално загрозуени семејства и стари луѓе. Овој момент беше емотивен и ни покажа колку е важно да се помага на оние на кои им е најпотребно. Попладнето го поминавме во училишното игралиште, каде што се натпреварувавме во тимски игри. Имавме задача да составиме зборови поврзани со мирот, како и натпревар во влечење јаже, што донесе многу смеа и забава.

Ден 4: Символ на мирот и историско патување

Четвртиот ден започна во училиштето, каде што изработивме хамери со симболи на мирот и засадивме „Дрво на мирот“, како потсетник за пријателството и сплотеноста што ги создадовме овие денови. Потоа го посетивме Музејот на битката за ранетите на Неретва. Овој музеј и срушениот мост над реката Неретва ни оставија длабок впечаток, бидејќи ја раскажуваат приказната за храброста и историјата на овој крај.

Ден 5: Магијата на Мостар

Нашето патување го завршивме со посета на прекрасниот град Мостар. Го разгледавме познатиот Стар мост, кој е симбол на мирот и сплотеноста меѓу луѓето. Прошетавме низ старите улици, истражувавме локални знаменитости и уживавме во убавината на градот. Овој ден го завршивме со забава заедно со нашите нови пријатели од Јабланица, каде што со музика и смеа ја заокруживме оваа незаборавна авантура.

АКО НОСИШ НЕШТО НЕИЗРЕЧЕНО,
НЕШТО ШТО ТЕ ПРИТИСКА И ПЕЧЕ,
ЗАКОПАЈ ГО ВО ДЛАБОКА ТИШИНА,
ТИШИНАТА САМА ЌЕ ГО РЕЧЕ,

АЦО ШОПОВ